

Huoneessa oli pimeää ja niin hiljaista, että sydämen lyönnit kuuluivat yhtä selvinä kuin basso, sen luihin tunkeutuva jylinä voimistui ja värisytti koko kehoa saaden aikaan resonanssin, pian lyöntejä ei erottanut, ne olivat yhtä ja samaa säveltä, se ei loppunut. Koko keho tärisi holtittomasti, pää ja olkapää nytkyivät, Nichtgoren biisi Dam Dadi Doo heilutti jokaista senttiä, koskettimien kaiku ulisi ja sai nenän vuotamaan entistä enemmän verta. Sormeilin vapisevin kynsin hupparin kuminauhaa, joka pakeni otteestani, tipahti rinnalleni, kastui itsekin punaiseen nesteeseen. Hengenvedot olivat haparoivia, äänekkäitä ja kimeitä, nenä ei enää vetänyt tarpeeksi ilmaa, joten haukoin henkeä epätoivosta kankeana. Talo oli kokonaan tyhjä ja pimeä, sen nurkat ja lattiat olivat kylmiä, seinät vain seisoivat estäen vapaasti kulkemisen. Kappale vaihtui, miesäänen muunneltu ääni kuulosti pihinältä, mutta soittimien kielet toimivat ja aiheuttivat uudenlaisen reaktion kehoon. Verta alkoi valua myös korvista, kuulokkeitteni valkoiset päät sotkeutuivat siihen, mutta eivät hukuttaneet ääntä kokonaan. Yritin haparoida kädelläni kännykkää lattialta, säätää äänenvoimakkuutta vähän isommalle, mutta käteni osuivat vain mustana hehkuvaan, koleaan lattiaan, jolloin jouduin etsimään johdon ja seuraamaan sitä lattialle. Kännykkä oli lentänyt kauemmaksi, kohti matonrajaa, mutta sain pistettyä ääntä kolme astetta isommalle ilman sen siirtämistä. Minulla oli ylläni vain ruudulliset pikkuhousut, ylipolvisukat, jotka olivat valahtaneet nilkkojen ympärille, vaaleanpunainen huppari ja kireä pompula, joka kiskoi ikävästi yhtä itsepäistä hiussuortuvaa kireämmälle. Paljaat pakarat ja jalat olivat kananlihalla, pienoinen sokerihumala kiehui sisälläni läikähdellen välillä suureksi ja sitten taas pienen pieneksi, niin, etten melkein huomannut sen olemassaoloa. En tiennyt, kuinka monta energiajuomaa, -suklaata ja -patukkaa olin vetänyt napaani, kuinka monta tyhjää limonadipulloa ja karkkipussia olin napsinut, mutta ainakin pystyin kuuntelemaan musiikkia ilman suurempaa kipua. Kehoni poltti sokerista energiaa niin nopeasti kivun tilalle, etten tuntenut melkein mitään. Koska oli pimeää, en myöskään nähnyt siivoa, jonka olin aiheuttanut lattialle. Tunsin takamuksessani ja reidessäni kosteaa nestettä, sitä valui suustani ja nenästäni. Yritin estää sitä hupparin hihalla, mutta pian sekin oli punainen ja kylmänkosteaa. Musiikki, joka värisytti kehoani resonanssin kielissä, oli minulle kuin myrkyä. Se syövytti maksani, permani ja munuaiseni, mutta sokeri korvasi ne nopeasti uusilla elimillä. Keuhkojani poltteli, mutta banaanilimonadi paikkasi reiät sokerisella kelmulla. Verta tuli koko ajan lisää, sillä mitä enemmän sitä syljin, sitä nopeammin suklaa loi uusia punasoluja ja vettä. Kukaan ei kuullut, miten kaaduin lattialle ja tärisin ja kouristelin kuin sokeritauti olisi kierittänyt suoniani kireämmiksi, yhdeksi köydeksi. Sokeritauti oli osuva termi, vaikka sokeri olikin se osa tautiani, joka helpotti oireita ja lievitti niitä siedettäviksi. Kunhan musiikki saisi jatkoa. Kunhan pääsisin uuden kappaleen loppuun. Kunhan minun ei tarvitsisi pysäyttää musiikkia. Uusi, nopea kosketinsoitto pärähti soimaan, koneella muunneltu ääni kähisi ja väänteli, aivan kuin minä, se toisti jokaisen lauseen viimeistä sanaa, kuiskaten, sitten taas kovempaa, saaden polvitaipeeni hikoamaan, lausui viimeisen sanan kovempaa, saaden sen kuulostamaan epätoivoiselta huudolta. Kirkaisin, kun kipu tulvi sokerin alta esiin, puristi vatsaani ja rintaani, sai reiteni ja kämmeneneni kuumottamaan, musiikin kuulostamaan melulta, liikenteen sekamelskaiselta hälinältä. Yritin kiskoa kuulokkeita korvistani, mutta sormeni olivat siniset, niihin ei kiertänyt verta, en saanut enää ilmaa, huidoin vain käsilläni ilmaa etsien kädensijaa, joka pelastaisi minut. Yritin tarttua johonkin, mihin tahansa, ja potkaisin puoliksi avatun energiajuoman kumoon lattialle. En saanut siitäkään otetta, en saanut lisää sokeria. Jokainen osa, minkä sokeri oli korjannut itsellään, tuntui vuotavan, munuainen petti, jokin muukin romahti, verta levisi lisää myös jalkovälistäni, silmistäni ja kynsien alta, sydämeni lihasta revittiin. Sain kuulokkeen pois korvastani, jonka jälkeen räjähtävä hiljaisuus huusi liian kovaa. Kaoin kurkkuani ja jatkoin

vapisemista, käännyn vatsalleni oksentamaan verta, sitä tuli koko ajan lisää, enkä osannut enää parantaa itseäni. Käteni haparoi kohti tölkkejä, kohti sokeria, mutta oli myöhäistä, musiikki oli ollut jotakin sellaista, joka puhkaisi sydämen lihaksen ja menetin heti kykyni hengittää. Nightcore, sinä tappava narttu, jota niin kovasti rakastin.